

ви са; вий сте баримъ хора Българе, хора Християне.

Селенката. Къдѣ можемъ стори ний туй, ась пушката каа же ни стрѣли; знайж ли го азъ него? . . . той . . . царски чедѣкъ кукото ще, то направа. — Страхъ на е.

Анка. Нищо не може ви стори, ами вий не щете да помогнете на една злочестна Българка.

Селен. Ма че . . . ти куту си Българка, како уйдиса на ума му да му пристанѣ? Не знашь ли тѣ таквази сѣ куча вѣра? На ли та достраша отъ Бога? Ти сега излѣзе отъ вѣрата си, не си Българка.

Анка. Ахъ, лелю, лелю! да знашь какво е сърдце ми!

Селен. [на себе си] Куко же е? — пълно ась дяволи [високо] хичъ ти . . . да и си стоншь тамъ на града, при майка, при тейка, ами да станешъ енио ась дявола, и да потръгнешъ куту никаквитѣ. — Дѣ, дѣ! кой ти й кривъ?

Анка. Измами ма, лелю, не ли ти казахъ?

Селен. Измамилъ та. . . тебѣ Господь умъ не ли ти далъ? — Ами дявола куту влѣзълъ въ сърдце ти. — Дева не бѣ на село, да та откраднѣтъ, както го правятъ нашѣ хайти. . .

Анка. Ахъ, Боже!

Селен. На празно викашь Боже: тебе Господь сега не же та чуй, оти че. . . мирото ти й сега развалено — не си веки Ристянка. Знашь ли ти то?

Анка. Сега вий не щете ли ми помогнѣ?

Селен. Ний не можемъ са меси на вашата работа.

Анка. Како да правѣ азъ сега? . . .

Селен. (на стѣрни) Кукото си дробила, тукосъ бѣлъ.

Анка. Дѣ да идѣ? . . .

Селен. (сжшо) Въ дѣземѣ!

Анка. Нѣмате и вий милость за мене — не ма аджидисвате.

Селен. Да си стояла на вѣрата си, че да та аджидисатѣ.

Анка. Че азъ съмъ се Християнка, лелю.

Селен. Ха, ха! Ристянка. Ристянството връкнѣло веки отъ тебе: мирото ти са развали.

Анка. А дѣ отиде той?

Селен. Знайж ли го? — Излѣзе отъ заранъ ась пушката и отиде татѣкъ хе! . . .

Анка. Може на ловъ.

Селен. (на стѣрни) Дяволъ го знае. [високо] Же ли бѣдешъ ти?

Анка. Не щѣ, лелю, не щѣ. . . по-добрѣ да умрѣ.